

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХЕРСОНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ БІЗНЕСУ І ПРАВА
КАФЕДРА НАЦІОНАЛЬНОГО, МІЖНАРОДНОГО ПРАВА ТА
ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ**

**ОБ'ЄКТИВНА СТОРОНА ЗЛОЧИННИХ ПРОЯВІВ САБОТАЖУ:
ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ**

Кваліфікаційна робота (проект)
на здобуття ступеня вищої освіти «магістр»

Виконала: студентка 2 курсу 10-282 МЗ
групи
Спеціальності 081 Право
Освітньо-професійної програми «Право»
Чокас Юлія Сергіївна

Керівник: к.ю.н., доцент **Проценко М.В.**

Рецензент:

доцентка кафедри публічного управління та
права Херсонського державного аграрно-
економічного університету
к.ю.н., доц. **Риженко І.М.**

Херсон – 2021

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1 Саботаж: загальнотеоретичні питання	6
1.1. Саботаж: витоки, роль та значення	6
1.2. Саботаж: проблеми кримінально-правового визначення.....	12
РОЗДІЛ 2 Порівняльно-правова характеристика об'єктивної сторони саботажу	25
2.1. Система особливої частини кримінального права США	25
2.2. Порівняльно-правова характеристика об'єктивної сторони саботажу за кримінальним правом США	30
ВИСНОВКИ	45
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	48

ВСТУП

Актуальність теми. Протистояння між тоталітарними та демократичними державами, після відносно не тривалої перерви, викликаній закінченням так званої «Холодної війни», в даний час поновилося і продовжує вестись з використанням усіх наявних в арсеналі сторін сил та засобів. Усвідомлюючи неможливість досягнення поставленої мети суто військовими методами, країна-агресор Російська Федерація усе частіше застосовує до України так звані не військові засоби, загрожуючи як національній безпеці України, так і іншим цивілізованим, демократичним країнам.

Питання, пов'язані з кримінально-правовим захистом національної безпеки України, досліджувались раніше вченими юристами: В. І. Борисов, О. Ю. Гайворонський, С. Б. Гавриш., В. О. Навроцький, А. В. Савченко, Є. Д. Скулиш, В. В. Сташис, В. Я. Тацій, М. І. Бажанов, Ю. В. Баулін, В. І. Тютюгін, В. П. Тихий. Ці дослідники відіграли своїми науковими дослідженнями значну роль в розвитку науки кримінального права. Однак, питання щодо порівняльно-правового аналізу об'єктивної сторони злочинних проявів саботажу і зараз залишаються малодослідженими та дискусійними. Удається за потрібне дослідити та проаналізувати вказані питання.

Мета дослідження – в аналізі питання щодо порівняльно-правового аналізу об'єктивної сторони злочинних проявів саботажу.

Нами були поставлені наступні **завдання**:

- дослідити витoki, роль та значення саботажу;
- проаналізувати проблеми кримінально-правового визначення саботажу;
- дослідити систему особливої частини кримінального права США;

– дослідити порівняльно-правова характеристика об'єктивної сторони саботажу за кримінальним правом США.

Об'єктом дослідження є суспільні відносини, пов'язані із порівняльно-правовим аналізом об'єктивної сторони злочинних проявів саботажу.

Предметом дослідження є дослідження вчених та норми права, щодо об'єктивної сторони злочинних проявів саботажу.

Автором дослідження застосовано наступні **Методи дослідження**: статистичний, системно-структурний, аналізу, дедукції, формально-юридичний, описовий, аналогії, версії, індукції, синтезу, порівняльний, експериментальний, порівняльно-правовий.

Наукова новизна одержаних результатів у тому, що ця робота є комплексним порівняльно-правовим дослідженням об'єктивної сторони злочинних проявів саботажу.

Практичне значення роботи є у тому, що у даному науковому дослідженні зроблені, сформульовані висновки та рекомендації, що в подальшому можливо застосовуватимуться як база для наступних наукових досліджень цієї самої теми, також під час викладання курсів «Порівняльне кримінальне право та процес», «Кримінальне право», «Кримінальний процес».

Апробація результатів дослідження. Основні положення дослідження були представлені на II-му дискусійному форумі «Сучасні проблеми державотворення та право» організованому ГО УКРАЇНСЬКО-СЛОВАЦЬКИЙ ЦЕНТР ПАРТНЕРСТВА (29 листопада 2021 р., м. Херсон).

Структура роботи включає у себе вступ, розділи (два), що поділяються на підрозділи (чотири), а також висновки та список

використаних джерел. Загальний обсяг роботи складає 53 с. Список використаних джерел налічує 42 найменування.

РОЗДІЛ 1

САБОТАЖ: ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНІ ПИТАННЯ

1.1. Саботаж: витоки, роль та значення

Слушним, на нашу думку, є розгляд проблемних питань, пов'язаних з витоками, та значенням саботажу.

Саботаж унікальний в своїй ефективності як засіб гальмування і навіть зупинки соціально-економічного розвитку, але не прямого, агресивного знищення його механізму.

Це прихована «зброя» прихованого противника, що знаходиться всередині будь-яких структур і процесів, тим чи іншим чином включеного в них, має там певний функціонал і цілеспрямовано своєю дією або бездіяльністю завдає їм шкоду.

Для виконавця перевага такого методу заподіяння шкоди полягає в тому, що він зазначений метод дозволяє забезпечити уникнення відповідальності при збереженні свого системного статусу. В гіршому випадку виконавцю забезпечується відносно безпечна трансформація в інший статус. Принаймні, притягнення до кримінальної відповідальності максимально ускладнене через наступні причини:

- в кримінальних кодексах більшості країн світу поняття саботажу або взагалі відсутнє або «розпорошене по кільком кримінально-правовим нормам, або занадто звужене;
- надзвичайно важко довести у суді елементи складу злочинних діянь, пов'язаних із саботажем;
- саботаж як явище та засіб протистояння маловідомий широкому загалу і у більшості людей асоціюється з протистоянням саме у військовий час.

Як вже зазначалось вище, виявлення такого складного та латентного явища, як саботаж, навіть за умови його законодавчого

закріплення у подальшому, передбачає наявність у правоохоронців високого рівня фахової підготовки, навичок виявлення та фіксації доказів, що характеризують саме суб'єктивну сторону складу злочину, так як встановлення справжнього ставлення суб'єкта до своїх дій є найбільш складним для доказування.

Ще одна небезпека саботажу бачиться в складності своєчасної «постановки діагнозу» - правової оцінки самого факту, а значить, і нейтралізації джерела загроз, тому що симптоми умисного діяння ховаються за зовні добросовісної діяльністю «псевдо легальних вивертів і затримок». Це один з термінів, запропонованих американським фахівцем з технології «ненасильницьких» державних переворотів Джином Шарпом в своєму тритомнику «Політика ненасильницьких дій», виданому ще в період Першої холодної війни. У ньому і в заснованих на даному праці наступних книгах він детально розглядає умови ефективного застосування 198 методів ненасильницьких дій, багато в чому заснованих на акціях саботажну характеру.

Важливо відзначити, що адресатами рекомендацій Шарпа є не тільки і не стільки громадяни, задіяні в сфері державного управління, а взагалі особи, що становлять якусь структуровану спільність (як міжнародну, так і всередині країни). Основним принципом реалізації теоретичної обґрунтованої Шарпом тактики антидержавних дій, вже неодноразово довела свою ефективність, є саме сукупність нібито «ненасильницьких» заходів, що здійснюються прийомами соціального, економічного і політичного саботажу.

Мається на увазі не тільки невиконання своїх функцій, - це відноситься і до посадовим злочинам, - а й імітація певної поведінки, формально не підпадає під ознаки протиправності. Наприклад, буквальне виконання всіх приписів за принципом т. зв. Італійського страйку в ситуації, що вимагає негайного реагування. В її результаті життєво важливі цілі приносяться в жертву застарілому технічному

регламенту і стають недосяжними. Схожий ефект протидії і ослаблення державної влади, згідно з висновками Шарпа, дають такі акції опозиційно налаштованого урядового персоналу: Затримки і перешкоди роботі установ; навмисна неефективність роботи та виборчий відмова від співпраці виконавчих органів; псевдо легальні виверти і затримки; Відмова від співробітництва дрібними урядовими органами, Вибірковий відмова в допомозі представникам уряду, Блокування передачі команд та інформації» тощо.

Механізм саботажу в значній мірі вибудовується на паралізації заздалегідь визначених державних структур конкретними виконавцями (особами, групами) в заданий момент часу, на потрібній організаторам перевороту стадії розвитку попередньо розігрітого внутрішньополітичного протистояння.

Як показують документальні матеріали і наступні публічні визнання офіційних осіб, управління протестними енергіями організовується і планується при підтримки та безпосередньої участі зовнішніх сил, які переслідують свої політичні інтереси, по суті ворожі атакується державі.

Тому при ненадійності каналу іноземного впливу на ключових представників державних структур і на значущі політичні групи усередині країни вся багатоходова «ненасильницька» схема втручання в суверенні справи держави не спрацьовує. Або спрацьовує не до кінця, не досягаючи задуманої мети, але створюючи передумови для організації можливого збройного протистояння між «силовиками» і «повстанцями». Такий «форс-мажор» з втратою зовнішнього контролю має місце в разі рішучих і своєчасних дій з боку держави, а також при наявності несподіваного, адекватного і досить масового громадської протидії спробам дестабілізації обстановки.

В останньому випадку відмова від подальшої реалізації плану атаки і від переведення його в насильницький варіант індикатива, тому

що виявляє справжню мету деструктивних акцій і скоординовані дії між «вулицею» і замовниками акцій - реальними політичними гравцями. Їх вирізняє і об'єднує явна неприйнятність цілком певної, але не прораховуваної заздалегідь варіації – в разі появи третьої сили в вигляді альтернативної протестної вулиці, ініціатор антидержавних процесів ризикує отримати раптовий перехід повноважень, вибитих з рук «диктатури», до нового суб'єкту процесу.

Нового, а значить, багато в чому не вивченого і неконтрольованого на відміну від заздалегідь сконструйованого і підготовленого ядра атаки, веденого і істотно залежного від зовнішніх сил принаймні, інформаційно-медійно.

Симптоматично, що саме при таких характеристиках конфлікту методи Шарпа дають найбільш явний збій, тому що замість протистояння з тираном або тоталітарною державою, які вразливі для ненасильницького зброї, з'являється поділ населення на непримиренні між собою громадянського суспільства, кожне з яких має повноваження і бездоганно з точки зору демократії західного зразка.

Здається, що при таких умовах втрата ефективності методів Шарпа відбувається через схожість природи і рівнозначності політичного опонента, якого стає важко саботувати і тому подібним способом не насильно перемагати, тому що у нього відсутні взаємопов'язані, обтяжливі політичні та інші зобов'язання, а також відповідна залежність від необхідності їх виконання.

Важливу роль відіграє те, що сам «опонент» є значною частиною народу, а отже, не має потреби в додатковому підтвердженні легітимності своєї влади і отримання опори в «джерело суверенітету» і відповідних процедурах.

Можна припустити, що, коли підсумковий результат протистояння стає непередбачуваний для потенційного бенефіціара (не гарантований навіть хаос в атакується країні), це означає повну

неприйнятність подальшого розвитку початкової програми і необхідність її повної зупинки.

Або вимагає кардинальної зміни характеру і інтенсивності зовнішнього тиску, аж до ескалації великомасштабного збройного конфлікту. А це вже вимагає виходу режисера на «сцену» і обумовлює втрату ним переваг вигідною позиції офіційної непричетності до антидержавних процесам.

Для остаточного знищення суверенітету країни, здійснюваного вже іншими засобами і методами, потрібно створити необхідні умови, і для реалізації принципу щоб точно вдарити, краще знерухомити саботаж цілком підходить. Чим більше скутий противник, тим імовірніше потрапляння в саме вразливе місце. Тому цілком зрозуміло прагнення державних та інших систем мати можливість протидії всім формам реалізації перерахованих загроз безпеки.

Важливість і необхідність оцінки небезпеки саботажу підтверджується тим, що даний склад злочину, а також правовий механізм його припинення задіяні законодавцями багатьох країн з різними формами і рівнями суспільних відносин, різними принципами побудови правових систем.

В міжнародних відносинах і політиці цей термін теж не забуто. При вивченні конкретних прикладів стає зрозуміло, що незалежно від історичних умов сама спрямованість дій на ослаблення законній владі одностайно розглядається правознавцями як загроза нації, державі та громадському спокою», а також обороноздатності країни і відноситься ними до ознаками складу злочинів саботажну характеру.

Такі факти дають впевненість, що спроби визначення можливих заходів забезпечення безпеки і керованості значущими процесами і державними структурами, а також пошук актуальних і застосовних підказок, що містяться в історичному досвіді, будуть збитковими при

обході проблеми існування саботажних проявів і відсутності відповідних санкцій з боку держави.

Незважаючи на те що системне зброю ненасильницьких дій існує, застосовується і показало свою руйнівну ефективність в ряді країн, є підстави вважати, що арсенал правоохоронців не цілком адекватний таким специфічним загрозам безпеки.

При всій очевидній шкоді можливого саботажу, правоохоронні органи не можуть виявляти, попереджати і припиняти загрози, які не охоплюються чинним законодавством.

Ефективність роботи по супутнім злочинів (наприклад, посадовою) не вирішує проблеми повністю, тому що вузлові ділянки формування загрози залишаються відносно недосяжними через зазначених вище особливостей нанесення збитку в результаті навмисне недбалої поведінки.

Якщо в воєнізованих структурах дисципліна і механізми її забезпечення закладені спочатку, то в цивільних сферах управління діюча нормативно-правова база мирного часу може зовсім перестати відповідати змінилося характеру суспільних відносин в умовах різкого загострення внутрішньополітичної кризи, особливого періоду і / або збройного конфлікту.

При цьому збиток від протиправних дій пропорційно збільшується у міру зростання масштабів загроз безпеки, викликаних зовнішнім агресивним впливом на державу і суспільство. Одночасно з цим втрачає свою превентивну силу ряд правових санкцій, передбачених за конкретні правопорушення. Ця невідповідність може провокувати ослаблення загальної дисципліни і вчинення протиправних вчинків.

Важливо відзначити, що не викликає сумнівів суспільна небезпека зниження дієвості законодавчо встановлених владних повноважень державних органів, порушення керованості їх роботи, протидії вирішення суспільно значущих завдань і т.п., з урахуванням

розміру і характеру негативних наслідків, до яких все це призводить у результаті.

Саботаж здавна визнавався однією з форм порушення і навіть паралізації владних повноважень. У першому наближенні загроза втрати керованості через умисну бездіяльність конкретних осіб бачиться в підриві виконавської знищенні співпідпорядкованості елементів єдиного цілого. Це веде до блокування можливостей ефективного маневрування силами і засобами, в кінцевому підсумку - до зриву процесу досягнення конкретної мети.

1.2. Саботаж: проблеми кримінально-правового визначення

Однак кримінальна відповідальність за саботаж в сучасному кримінальному праві України відсутня. Тобто в чистому вигляді така форма протидії державним інтересам не підлягає кваліфікації за КК України.

Аргументація неактуальності і непотрібності окремої статті в КК «саботаж», заявлена в ході обговорень в ЗМІ, виглядала іноді занадто вже вузькою і спрощеною.

Основний її мотив не включення такого складу злочину до КК України в загальних рисах можна висловити найбільш розтиражованим прикладом:

- умисел – поняття суб'єктивне, його проблематично довести;
- вже існуючих статей КК України цілком достатньо для покарання недобросовісних співробітників, які займаються саботажем;
- якщо навмисне заподіяв шкоду – диверсія;
- якщо ненавмисно – службова недбалість.

Здається, що з першої посилки, що надає що регулює значення ступеня складності доведення суб'єктивної боку, логічно впливає перехід дискусії в сфери, не пов'язані з правом, тому що вирішальне

значення одержує не суспільна небезпека діяння, а потенційні проблеми криміналістичної тактики і цілеспрямованості співробітників правоохоронних органів.

Друга частина наведених доводів не враховує ряд специфічних властивостей закріплених у КК України складів злочинів, що відрізняють їх від саботажу.

Удається за доцільне розгляд відмінностей складу злочину «саботаж» у випадку гіпотетичного його включення до КК України:

1. Відмінності від складу злочину «Диверсія».

Відмінності за суб'єктивною стороною. «Суб'єктивна сторона диверсії характеризується виною у формі прямого умислу, що поєднаний з метою ослаблення держави, тобто заподіяння шкоди її економічній системі, обороноздатності, внутрішній безпеці тощо. Саме ця мета відрізняє диверсію від інших злочинів, пов'язаних із знищенням чи пошкодженням майна, заподіянням шкоди життю, здоров'ю, економічних та інших злочинів» [3].

«Суб'єктивна частина саботажу є формою прямого і конкретного умислу. Особливість саботажу полягає в тому, що згадані дії не є самоціллю, а служать авторським засобом для досягнення своєї першочергової мети – ослаблення держави. З певною метою, а не з будь-якої іншої очевидної причини, різноманіття слід відрізнити від добровільних злочинів, пов'язаних з ним, таких як умисне вбивство двох або більше людей або терористичний акт, що загрожує життю; пошкодження доріг і транспортних засобів, добровільне знищення або пошкодження майна, забруднення моря, виробництво або продаж неякісної продукції, венеричні захворювання, екоцид тощо» [36].

«Ця пропозиція висловлює бажання зменшити економічну, науково-технічну, військову та військову могутність громада і так далі. Не потрібно, щоб творець прагнув істотно послабити державу, підриває її і підриває, достатньо його бажання, щоб хоч якось вплинути на ту чи

іншу частину його влади. Під складом злочину розуміється формальний, тому це не реальний результат, слабкість держави чи принаймні реальна загроза такої слабкості, а вороже ставлення до людини, держави» [29].

«Зруйнування та пошкодження підприємств, споруд, шляхів і засобів сполучення, засобів зв'язку або іншого державного чи суспільного майна полягає як у повному їх знищенні, так і частковому пошкодженні в будь-який спосіб. Масове отруєння людей, як і поширення епідемій, є злочинною діяльністю, спрямованою на спричинення смерті чи шкоди здоров'ю значної, частіше невизначеної кількості осіб. Способи здійснення можуть бути різними (отруєння продуктів харчування, джерел води, зараження їжі хвороботворними мікроорганізмами тощо)» [26].

«Поширенням епізоотій охоплюються випадки розповсюдження заразних хвороб серед тварин. Способи при цьому можуть бути різними (зараження збудниками заразних захворювань кормів, спільне утримання хворих і здорових тварин та ін.). Епіфітотія - розповсюдження інфекційної хвороби рослин, що охоплює господарство, район, область чи країну (наприклад, іржа і головня хлібних злаків, фітофтороз картоплі та інші шкідливі хвороби). Цим зумовлене віднесення диверсії до злочинів з усіченим складом і визнання її закінченою з моменту здійснення вибухів, підпалів або інших дій, спрямованих на досягнення зазначених у законі небезпечних наслідків, тобто незалежно від фактичного спричинення смерті, тілесних ушкоджень, зруйнування або пошкодження об'єктів, радіоактивного забруднення та настання інших наслідків» [26].

«Суб'єктивна сторона диверсії характеризується виною у формі прямого умислу, що поєднаний з метою ослаблення держави, тобто заподіяння шкоди її економічній системі, обороноздатності, внутрішній безпеці тощо. Саме ця мета відрізняє диверсію від інших злочинів,

пов'язаних із знищенням чи пошкодженням майна, заподіянням шкоди життю, здоров'ю, економічних та інших злочинів» [25].

2. Відмінності від складу злочину «Службова недбалість».

Відмінність за суб'єктивною стороною.

«Службова недбалість – це єдиний злочин у сфері службової діяльності, який вчинюється тільки з необережності. З суб'єктивної сторони він характеризується злочинною самовпевненістю, службова особа передбачає, що внаслідок невиконання чи неналежного виконання нею своїх службових обов'язків правам і законним інтересам може бути завдано істотну шкоду, але легковажно розраховує на їх відвернення або злочинною недбалістю; службова особа не передбачає, що в результаті її поведінки може бути завдано істотну шкоду, хоча повинна була і могла це передбачити» [3].

«Суб'єктивна частина професійної недбалості часто проявляється у формі необережності як у діянні, так і в його наслідках. Також може існувати змішана форма провини - орієнтована на дії та керована почуттям провини. Недбалість посадової особи не перешкоджає, навіть якщо умисне порушення відповідальності призведе до наслідків, які службова особа може, навіть якщо не навмисно, умисно спровокувати. Наприклад, коли цінні товари, які прибули на станцію, були викрадені через те, що стаціонар не виконував своїх зобов'язань і не забезпечував охорону, вважаючи, що збереження вантажу буде необґрунтовано» [26].

«У цьому прикладі автор, усвідомлюючи порушення своїх обов'язків, передбачає і свідомо припускає можливість таких наслідків, як крадіжка майна, але в його персонажі відсутні як корисливі, так і інші особисті причини, що виключає кримінальну відповідальність» [29].

«Для кваліфікації злочину за ст. 367 КК діяння службової особи обов'язково повинно бути зумовлене її службовим становищем, а дії, які вона не виконала чи виконала неналежним чином, входили в коло її службових обов'язків. Тому невиконання або неналежне виконання не

службових, а інших (наприклад, суто професійних) обов'язків не може розглядатися як службова недбалість і кваліфікується за наявності до того підстав за іншими нормами (наприклад, за статтями 131, 135, 139, 140 КК). Не може бути застосована ст. 367 КК і тоді, коли несумлінне ставлення службової особи до виконання своїх службових обов'язків передбачено як самостійний склад злочину в спеціальних нормах КК (наприклад, статті 271, 287 КК)» [36].

«Указівка закону на несумлінне ставлення службової особи до виконання службових обов'язків виключає можливість кваліфікації діяння як службова недбалість у випадках, коли істотна шкода була заподіяна внаслідок недосвідченості, недостатньої кваліфікації, відсутності належних навичок або з інших обставин, що не залежать від службової особи і виключають реальну можливість належного виконання покладених на неї службових обов'язків. Виключається відповідальність за службову недбалість і тоді, коли службова особа не виконує чи виконує неналежним чином свої службові обов'язки за наявності обставин, передбачених статтями 39 чи 40 КК» [26].

«Службова недбалість належить до злочинів із матеріальним складом, який за ч. 1 ст. 367 КК визнається закінченим із моменту заподіяння істотної шкоди, а за ч. 2 ст. 367 КК - спричинення тяжких наслідків (РВСУ. - 2009. - Вип. 2(19). - С. 110-116). Відсутність таких наслідків може свідчити про вчинення службовою особою лише дисциплінарного чи адміністративного проступку (див. загальні положення до цього розділу)» [25].

3. Відмінність від складу «Державна зрада».

Розглянемо ознаки вказаного злочину.

«Перехід на сторону ворога полягає в наданні безпосередньої допомоги республіці, з якою Україна за законом або в збройному конфлікті. Форми цього переходу різноманітні: перехід лінії фронту до противника; об'єднання своєї армії з ворожою державою; військовий

союз з Україною; шляхом надання різної допомоги агентам таких держав. Перехід на фланг противника може полягати у вході на територію ворожої держави (так звана система фізичного транзиту) та наданні допомоги такій державі або її послам на території України. (так званий інтелектуальний перехід). У такому вигляді вважається зрада, від якої необхідно допомогти ворогу. Обов'язковим стандартом об'єктивної зради є традиційна форма злочину – у стані війни чи збройного конфлікту» [26].

«Шпигунство – друга форма державної зради – Це передача або інкасація, яка має бути передана іноземній державі, зовнішній організації або тим, хто становить таємну державу (див. коментар до ст. 114 Кримінального кодексу). Допомога іноземній республіці, організації чи їх посольствам в Україні в ліквідації їх діяльності, немає допомоги у здійсненні діяльності проти інтересів українця. У цій формі не має значення, як діяла людина – незалежно від зовнішнього стану чи власного руху. Допомогу в підривній діяльності можна побачити у допомозі резидентам (секретні агенти іноземної розвідки), захисті шпигунів або їх обладнання, вербуванні агентів для стримування агентів іноземної розвідки тощо. Ця форма також охоплює випадки, коли особа від імені іноземних держав або їх представників організовує (або вчиняє) будь-який злочин на шкоду українським засадам національної безпеки України (наприклад, саботаж, втручання в життя державного чи громадського діяча). У таких випадках відповідальність несе за вчинені злочини (наприклад, за статтями 111 і 113 або 112 КК)» [25].

«У цій формі державна зрада вважається закінченою з моменту, коли особа фактично почала надавати допомогу іноземній державі, іноземній організації чи їх представникам у проведенні підривної діяльності проти України» [25].

«Об'єктом злочину є безпека української держави у всіх сферах. Друга концепція (основа державної політики) національної безпеки

України, науки і техніки, носить інформаційний характер і в основному складається з: питань безпеки. порядок і влада української влади, невтручання у внутрішні справи України з боку інших країн, відсутність окремих тенденцій в окремих регіонах та окремих політичних силах в Україні, порушення принципу поділу влади, механізмів узгодженості верховенство права виконання (у політичній сфері); недостатність ресурсів, економічна та технологічна залежність національної економіки від інших народів, нерозривно пов'язана з українською інтелектуальною, матеріально-економічною (в економіці); відсутність суверенітету та територіальної цілісності України під час вторгнень (у військових питаннях); відсутність науково-технічного прогресу від розвинутих країн (у науково-технічному розвитку); нерозголошення відомостей про засновницький статус та іншої конфіденційної інформації, передбаченої законодавством, а також конфіденційної державної інформації (в інформаційній сфері)» [29].

«Державна безпека – це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави. Серед інших використаних у диспозиції ст. 111 понять, за допомогою яких визначається об'єкт цього злочину, поняття державна безпека є найбільш широким, оскільки воно охоплює відсутність загрози суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності держави. Проте воно є вужчим, ніж поняття національна безпека, яке охоплює, крім безпеки держави, також безпеку суспільства й особи» [25].

«Панування спільноти означає панування спільноти, її незалежність у державі та незалежність у міжнародних відносинах, які можуть бути обмежені лише необхідністю виконання договорів та зобов'язань у сфері міжнародних відносин. Цілісність територіальної держави означає, що всі члени територіальної держави (територіально-

адміністративні одиниці) нерозривно пов'язані між собою і не мають власних відмінних рис і належного суверенітету. Територіальна цілісність - це захист територіальних кордонів від будь-яких нападів, які можуть бути пов'язані з незаконною зміною території України відповідно до рішення Верховної Ради України та встановлених Україною міжнародних договорів. Відомство оборони означає готовність держави захищатися від зовнішнього нападу, збройних чи збройних конфліктів. Складовими цього інституту є економічна, політична, соціальна, наукова, моральна, психологічна та суто військова. Спроможність української оборонної системи свідчить про її мобілізаційну здатність, кількість та якість озброєних солдатів, здатність швидко приймати військове законодавство, брати участь в організованих військових діях, ефективно виконувати оборонні служби від агресії» [29].

«З об'єктивної точки зору зрада може мати такі форми: 1) перехід до спекуляції; 3) надання противнику в стані війни чи збройного конфлікту зовнішньої республіки, зовнішньої організації або її частини; 2) Представники України допомагають у вирішенні ліквідаційних дій. Перехід ворога означає, що громадянин України може надати безпосередню допомогу країні, з якою Україна перебуває у стані війни чи збройного конфлікту. В особливих випадках цим правопорушенням можуть бути внески в певні військові формування чи інші формування ворожої держави (поліція, штрафні, розвідка), звинувачення в наданні спеціальних послуг агентам іноземних держав, усунення чи створення інших перешкод у їх здійсненні. допомогти цим агентам. Обмін закінчив злочин на боці ворога, від чого громадянин України вчинив певні дії на шкоду інтересу українця до ворога. Сам факт згоди на таку діяльність (наприклад, звернення до поліції) є лише підготовкою до вчинення злочину і залишає можливість добровільного припинення злочину. Вчинення громадянина України у питаннях ворожої соціальної держави

потребує вчинення небезпечних дій, передбачених іншими розділами Кримінального кодексу, таких як саботаж, втручання в життя політиків тощо. 111 зборів за ст. і, отже, чи. шматок. 113, 112. Властивість цієї величності в тому, що її можна вчинити лише у стані війни чи миру, але зі зброєю» [25].

«Воєнний стан – це особливий правовий режим (політико-економічна ситуація), що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню і органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози та забезпечення національної безпеки, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав та свобод людини й громадянина і прав та законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень» [3].

«Воєнний стан в Україні або в окремих її місцевостях вводиться за пропозицією Ради національної безпеки і оборони України указом Президента України, який підлягає затвердженню Верховною Радою України протягом двох днів з моменту звернення Президента України. Режим воєнного стану існує, зокрема, в часових межах від дня і часу оголошення Верховною Радою України за поданням Президента України стану війни і до дня і часу оголошення Верховною Радою України за поданням Президента України про укладення миру. Поняття збройний конфлікт має самостійне правове значення для кваліфікації, якщо такий конфлікт відбувається поза межами воєнного стану - у разі фактичного початку воєнних дій, але ще до оголошення воєнного стану, або взагалі у мирний час. В контексті ст. 111 це поняття є юридичним синонімом до поняття бойова обстановка, зміст якого розкрито у коментарі до ст. 402» [29].

«Нелегальні сепаратистські формування, ультрареакційні, які борються з легальною українською владою, не є ворожими, порушують недоторканність українського морського простору тощо, перетинаючи сторону ворога, поряд із незаконним перетином державних кордонів. Українська індустріалізація була додана за ст. 331 та з переміщенням людини (наприклад, військового командира чи відомого вченого в галузі озброєння) через кордони Української держави з метою вирішення питання передачі для використання, наприклад, у збройних конфліктах» [36].

«Щоб допомогти іноземному уряду, іноземній організації чи їхньому посольству у здійсненні дій проти України, цьому сприяли можливі чи реальні спроби завдати шкоди національній безпеці України, конституційному ладу чи вступу до політичної влади, втручання в життя державного діяча. , тощо); втручання в роботу Української міжнародної ради (наприклад, без виправданого розриву владою української держави дипломатичних чи консульських відносин з іншою державою, порушення важливих міждержавних переговорів чи міждержавних глобальних ринків); з втручанням у внутрішню політику (наприклад, координація конфліктів довіри, міжетнічних та інших конфліктів, розпалювання окремих думок серед великої кількості певних країн, фінансування, обладнання чи інші групи підтримки в Україні, незаконні збройні сили, організація інформаційного розширення інші країни). ; зі спробою змінити територію України (організаційні відносини, не передбачені Конституцією України тощо); прагнення до скорочення оборонних ресурсів України (планування та проведення диверсійної діяльності, спрямованої на усунення важливих факторів оборони, перевірка рішень у сфері військової науки і техніки, свідоме гальмування планів скликання) в сучасних умовах виявлення специфічних вірусів або їх впровадження в комп'ютерних систем, для запобігання знищенню збереженої магнітної інформації або знищення

важливих робіт у службах оборони тощо.); створення пропозицій щодо діяльності зовнішньої розвідки в Україні (вербування агентів серед українського населення, вербування та відбір кандидатів у військові середовища, отримання інформації особливої важливості, підготовка приміщень, допомога в придбанні документів для іноземців. Співбесіда, заміщення посад та можливе доступ до конфіденційної інформації); плани посилення економічної залежності» [36].

«Тому типи порушених дій щодо України можуть бути різними. Допомога у здійсненні такої діяльності може мати різні форми. Воно може забезпечуватися шляхом замовлення чи вчинення конкретного злочину, заподіяння шкоди іншим особам, перешкоджання вчиненню певних дій тощо. Правопорушення в цій формі припиняється з моменту вчинення правопорушення для вирішення позову проти України. Громадянин України зобов'язується сприяти іноземній державі, організації іноземної держави чи її посольству у вчиненні інших злочинів проти України, наприклад дій, спрямованих на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу чи захоплення державної влади, проникнення в дію. політик, наклеп на життя представника зовнішньої держави, диверсії, розповсюдження війни, заворушення, створення воєнізованих форм, не передбачених законом, а також додаткові статті про Особливу частину кримінального кодексу» [25].

«У випадках, коли певні дії громадянина України, пов'язані з фактичним наданням допомоги у проведенні підривної діяльності проти України шляхом скоєння інших злочинів, були вчинені за його власною ініціативою з метою продемонструвати свою лояльність до іноземної держави, іноземної організації або їх представника і за допомогою цього встановити зв'язок з ними, їх у разі реальної сукупності злочинів також слід кваліфікувати за ст. 111 та відповідними іншими статтями Особливої частини КК» [26].

«Змова винного з іншою особою про насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або про захоплення державної влади кваліфікується тільки за ч. 1 ст. 109, проте змова громадянина України з представником іноземної держави чи іноземної організації, змістом якої є отримане першим від другого завдання вчинити дії по насильницькій зміні чи поваленню конституційного ладу або по захопленню державної влади, кваліфікуються за сукупністю злочинів, передбачених ч. 1 ст. 109 і ч. 1 ст. 111. Іноземна держава – це будь-яка держава, крім України, незалежно від того, чи визнана вона Україною як суверенна і чи має Україна з нею дипломатичні відносини» [25].

«Під іноземною організацією, як впливає зі змісту диспозиції ст. 111, слід розуміти будь-яку державну чи недержавну установу, підприємство, об'єднання, орган іншої країни, у тому числі політичну партію, релігійну організацію, комерційне підприємство, а також міждержавну чи міжнародну організацію, у тому числі неофіційну, нелегітимну чи злочинну (тіньовий уряд у вигнанні, міжнародна терористична організація тощо), крім офіційної міжнародної організації, членом якої є Україна. Іноземною організацією є також військова, політична, економічна, фінансова, прикордонна чи інша розвідка» [36].

«Представник іноземної держави чи організації - це особа, яка уповноважена виражати інтереси іноземної держави (іноземної організації) і виступає від свого імені для її представництва спеціальним органом, навіть приватно (приватно). Послами іноземних держав є переважно глави та члени дипломатичних місій (посли, послы, прокурори, радники, соратники), колишні консули (генеральні консули, консули, віце-консули, довірені особи колишніх консулів), особи, які беруть участь у парламентській роботі. посольства та керівництво. а посадові особи чи приватні держави на території України є членами цих іноземних держав. Не має значення, чи представляє особа визнану Україною державу чи не лідера, легальну чи незаконну організацію. За

певних обставин організація, описана в Україні, може вважатися іноземною, і представник іноземної організації не обов'язково є стороннім або виснаженим» [3].

«Питання про притягнення до відповідальності за ст. ст. 27 і 111 як організаторів, підбурювачів чи пособників державної зради представників іноземної держави чи іноземної організації звичайно постає тільки у тому випадку, коли законодавство України і міжнародні договори не виключають можливості їх підсудності у кримінальних справах судам України у зв'язку з дипломатичною недоторканністю або іншими підставами (див. коментар до ст. 6). Якщо зраджує державі службова особа, використовуючи при цьому владу чи службове становище, її дії слід кваліфікувати за сукупністю злочинів, передбачених ст. ст. 111 і 364 (423), а якщо вона це робить за хабар, то додатково і за ст. 368» [26].

Таким чином, розгляд кримінально-правових особливостей проявів саботажу дозволяє зробити висновок про те, що за кримінальним кодексом України притягнути особу до кримінальної відповідальності за саботаж неможливо.

РОЗДІЛ 2

ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ОБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ САБОТАЖУ

2.1. Система особливої частини кримінального права США

«Право власності на кримінальне право США значною мірою є ознакою американської моделі права. Право власності на цю юридичну модель, похідну від англійського загального права, є законодавчою основою, яка була знайдена в період піднесення та розвитку наприкінці 18 століття. Форма Конституції 1787 р., Білль про права, конституційні принципи побудови демократичної республіки та пріоритет захисту прав і прав людських дітей. На відміну від Англії, у Сполучених Штатах ніколи не було часу, щоб судове право ґрунтувалося на законі, головній ланці в ієрархії американської Конституції. Конституція США та конституції штатів діють як стандартне законодавство, оскільки законодавство пишеться і пишеться в судах» [4].

Необхідність створення певних конституцій. норми, прийняті для конституції та застосування верховенства судової влади - надання Верховному Суду США та штату вищих судів права переглядати законодавство з точки зору його відповідності конституційним нормам. Ці рішення відіграють важливу роль у витоках системи кримінального права та в законах, які часто містять єдині принципи, що регулюють дану конституцію.

Так, сформульовані критерії, за якими суд міг би наказати визначити конкретну дату позбавлення волі: 1) тяжкість вчиненого злочину; 2) покарання, накладені в державі за подібні правопорушення; 3) Покарання за вчинення подібного правопорушення в інших країнах

Принципова відмінність між кримінальним законодавством США полягає в тому, що існує 53 приклади кримінального права, що

застосовуються на території штату – федерального, штату та округу Колумбія, де Вашингтон є столицею пуерториканців.

Правова структура Сполучених Штатів Америки призвела до подвійності, що штат керується законами цього штату, а в деяких випадках і федеральним законом. об'єднаний акт. Актом Ради від 25 червня 1948 р. значна частина чинного законодавства була переглянута і включена в Розділ XVIII Кримінального кодексу та порядок розгляду злочину. Розділ 1 цієї назви складається з 86 розділів. Форма не містить загальних і спеціальних частин.

Глава 1 «Загальні положення» в основному визначає лексику, яка використовується в Законі. У федеральному кримінальному законодавстві встановлено кілька глав про походження співучасті. Решта глав і параграфів, розташовані в алфавітному порядку, передбачають відповідальність за конкретні злочинні дії, тобто алфавітне розташування глав для спрощення роботи в дії, але це не для багатьох, це було зроблено з різних причин. По-перше, коли мова заходить про кодифікацію як метод упорядкування правових норм, видається суперечливим як юридично, так і технічно, і розмовно щодо вибору «правила» алфавіту як основи.

Слід зазначити, що першопричина компетенції у кримінальному праві була встановлена в штатах. Згідно з поправкою X до Конституції США, «повноваження, не надані Сполученим Штатам Конституцією або заборонені Сполученими Штатами, зарезервовані за відповідними штатами чи націями. Системні норми були настільки старими на час широкого використання, що їх реформування було поставлено під сумнів.

Цей «кодекс» обмежений за обсягом і використовується лише з так званим федеральним елементом: вчинення злочину в Сполучених Штатах в цілому; проти кількох держав одночасно; проти федеральних служб; федеральних посадових осіб або щодо таких посадових осіб;

вчинення правопорушень на території, що імпортується федеральним шляхом, як-от літаки та військово-морські сили, у глибокому морі, під північноамериканським прапором, у національних заповідниках тощо.

Текст кримінального кодексу сучасного штату дій. Причина цих труднощів полягає в певних труднощах розробки кодифікації, а точніше – консолідації, при якій редактори кодексу опираються не лише на чинне законодавство, а й широко в судочинстві. вправа.

Автори не прагнули встановити загальні принципи кримінальної відповідальності, а також передбачити конкретні умови, які можуть виникнути в процесі виконання, форми самостійного назви чи розділу в праві даної держави, однак не всі з Кримінальні норми об'єднані в одному нормативно-правовому акті, але фактично вони зустрічаються в інших назвах або розділах Зводу законів як окремий нормативний.

Щоб змінити кримінальне законодавство по всій країні, Інститут американського права створив у 1952 році спеціальну комісію для виготовлення копії Кримінального кодексу. КК) II Після 10 років роботи в 1962 р. був опублікований офіційний текст КК.

Компілятори коду мали на меті запровадити єдину термінологію, відмовитися від архаїчних інститутів та розробити чіткі критерії побудови загальних та спеціальних команд. Звичайно, Кодекс не позбавлений власних недоліків, але він також допомагає юристам по всій країні навчитися вирішувати кримінальні справи. І якщо на момент виходу

Кодекс був «закликом до реформування законодавства». Як результат, при дослідженні окремих кримінально-правових агентств США дуже важливо побачити, як вони закріплені в кримінальному кодексі.

Для складання системи Секретної частини примірника КК її упорядники виходили з такої ієрархії цінностей: особистість, власність, державна влада. Злочини, які загрожують особистості особи, зокрема

вбивство (злочинне вбивство), напад, недбалість та небезпека (переслідування). погрози) (глава 211), зґвалтування та пов'язані з ним злочини, примус (зґвалтування та пов'язані з ним злочини, примус) (бл. 212), сексуальні злочини (статевий примус) 213). штати, кримінальне законодавство яких отримало більшість положень Кримінального кодексу (штати Нью-Йорк, Пенсільванія, Гаваї, Колорадо, Нью-Джерсі, Аляска) і стверджує, що реформа ледь досягнута, які все ще є останнім набором стародавніх і випадкових норми (Вермонт, Массачусетс, Міссісіпі) Кримінальна копія та Спеціальний розділ цього Кодексу починається з розділу про відповідальність за неефективний злочин. Копія Кримінального кодексу США.

Усі кримінальні злочини включені в Розділ 18 Кодексу Пенсільванії та класифікуються відповідно до предмета обвинувачення. Злочини проти республіки, особи, власності, сім'ї, службових повноважень, публічні та інші (різноманітні) злочини, передбачені законом, зокрема злочини, пов'язані зі зброєю, злочини проти неповнолітніх, комп'ютерні злочини та ряд інших, пов'язаних з ними злочинів. Більше того, законодавці цих країн включили основну частину кримінального кодексу на початок загальних і конкретних питань, показавши наявність спільних думок. Злочин та його особливості є окремо, і вони намагалися визначити характер своїх злочинів через їх тяжкість і тяжкість, оскільки вони є більш тяжкими. Перше і головне навантаження - відповідно до його властивостей.

Іншим примірником кримінального закону, який не отримав рекомендації Кримінального кодексу 1962 року, є Кримінальний кодекс Вермонта, який Норт зберіг в алфавітному списку статей про кримінальні злочини. Кримінальний кодекс Дакоти, основи якого зараз затьмарені, - це Кримінальний кодекс Міссісіпі, який, хоча він скидає голову як об'єкт нападу, підпадає під дію самого Кримінального кодексу. працює в алфавітному порядку. Наприклад, Розділ 97 Закону

Міссісіпі містить розд. 3. Злочини проти особи, яка, коли зґвалтування є причиною шлюбу та незаконного аборту, регулюються такими небезпечними діями: вбивство (вбивство), втрата себе (розгубленість) та зґвалтування (зґвалтування). Дотримуючись того самого алфавітного правила, зґвалтування внаслідок сексуального насильства (сексуальний вміст, пов'язаний із батареєю) окремо від збройного пограбування та інших злочинів, які є кримінальними на додаток до сексуальних злочинів. Специфікою таких рукописів є архаїчність мови органу, що викладає злочин, і ступінь щедрості норм кримінального права. Так, Кримінальний кодекс Міссісіпі виділяє 17 видів вбивства залежно від властивостей матерії та психологічних елементів, а також суб'єкта злочину, наприклад, вбивство людини небезпечною твариною (§ 97-3-45), вбивство лікарем у нетверезому стані (§ 97-3-39) тощо. У той же час, коли перелік цих 30 лекцій з дисципліни «іноземне вітчизняне кримінальне право (окремі частини)» не був вичерпаний, законодавець включив кримінальну статтю Усі інші форми протиправного позбавлення життя, наприклад просте вбивство з посиланням на до простого вбивства той самий кодекс містить 11 видів крадіжки як докази злочину, від крадіжки собачого або коров'ячого молока (§ 97-17-51, 97-17-55) до крадіжки майна, переданого в оренду або лізинг договір (§ 97-17-64).

Якщо абстрагуватися від властивостей певних штатів, деякі з яких збереглися в колишніх формах злочинних дій, вони були передані відповідно до загального права, від якого давно відмовилися в самій Англії, або у вигляді типів структур або заяв, Правил загалом, майже в усі кримінальні кодекси окремих держав, включають групи злочинів проти особи, власності, сім'ї та суспільної моралі; публічні злочини проти життя, безпеки, свободи людини, сексуальні злочини, вчинені проти громадської безпеки та порядку, злочини проти особи включають переважно злочини проти життя та здоров'я, свободи людини,

сексуальні злочини. Злочини проти суспільної моралі включають подружню зраду, двоєженство, жорстоке поводження про загибель тіл або вандалізм у місцях поховання, проституцію, кровозмішення та торгівлю порнографічними продуктами (див., наприклад, Главу 29 Міссісіпі, Сполучене Королівство 12 Папа Джорджія, Кримінальний кодекс Колорадо 7 тощо. Розділ Е Кримінального кодексу Пенсільванії, Назва L. Пенітенціарія штату Нью-Йорк, стаття 8 Кримінального кодексу Колорадо та ін.) Спеціальна доповідь про кримінальне право Англії та Сполучених Штатів Америки алкоголь або інше сп'яніння, порушення громадського порядку, порушення правил збираються масові заворушення та пошкодження комунікацій є одним із злочинів проти громадського порядку (суд по Кодексу С Луїзіани, Розділ Р Кримінального кодексу штату Нью-Йорк, Кримінальний кодекс Коннектикуту, глава 21).

2.2. Порівняльно-правова характеристика об'єктивної сторони саботажу за кримінальним правом США

Розглянемо перш за все склади злочинів, які є суміжними із саботажем та сам саботаж за кримінальним правом США.

Розвиток системи кримінальної відповідальності за державні злочини в США тісно пов'язаний і збігається з еволюцією штату Північна Америка. Визнання важливості свободи вираження поглядів та її значення як фундаментального політичного права призвело до будь-яких обмежень цих прав, що виражалися в обмеженні управління нею та критиці прав громадян. плани, лише в окремі історичні періоди - збройні конфлікти з Французькою Республікою наприкінці 18 ст., Перша і Друга світові війни, період холодної війни та війни у В'єтнамі. На думку експертів того періоду, «штат Сполучених Штатів має контролювати громадянські свободи, особливо свободу слова». Так у 1798 р. на

початку т. зв під час нестабільної Галльської війни Конгрес США ухвалив акт підривної діяльності, який став публічним законом або виявом будь-якої нелояльності до президента; довірені уряду чи Конгресу з наміром зневажати чи зневажати себе.

Тим не менш, вона дещо повторилася і залишається актуальною після оголошення «війни з тероризмом» у зв'язку з терористичним актом 11 вересня 2001 р., який можна визначити як політичну політику, яку необхідно згорнути, а права громадян запровадити їх громадян. власні плани боротьби з терористичними злочинами та ідеологією тероризму, підбурюванням до повстання, терористичними актами та іншими терористичними актами.

Ця умова є єдиним злочином, зазначеним у Конституції США 1787 р., відповідно до якої вважається, що Сполучені Штати ведуть проти них стільки воєн або об'єднуються та допомагають своїм ворогам. Конгрес має право оштрафувати вас за державну зраду, але засудження за державну зраду не позбавляє вас усіх прав на конфіскацію чи майна, які існують у житті автора. У той же час, конституція США про державну зраду не діє кримінально, а лише визначає повноваження Конгресу щодо переслідування та обмежує покарання. Примітно, що деякі закони містять більш широке визначення державної зради, ніж ті, що містяться в Конституції США - Закон про саботаж 1798 р. та Закон про іноземців 1798 р. Закон про шпіонаж 1917 р. Останній також не вимагає процесуальних вимог у присутності двох свідків. Звинувачення у державній зраді висувається на федеральному рівні. Стаття 2381 Розділ XVIII Кодексу США, згідно з якою обвинувачений у державній зраді карається смертю або позбавленням волі на строк до п'яти років або штрафом до 10 тис. і не одружений у Сполучених Штатах. Аргументом цього злочину є те, що він є лише громадянином США. який вчинок полягає в «Я хочу» вести війну проти Сполучених Штатів та/або допомагати або допомагати ворогу, обіцяючи громаді.

Постулат про «чіткі дії» у рішенні Верховного суду США у справі «Крамер проти Сполучених Штатів», який стверджує, що мінімальне завдання, яке вимагається для умовної дії, полягає в тому, щоб показати, що те, що зробив обвинувачений, може бути дуже корисним і може бути розглянуто допомога ворогу. При цьому «кожний вчинок, рух тіла, вчинок і слово особи, які кваліфікуються як державна зрада, повинні бути підтвержені показаннями двох свідків».

У цій справі рішення суду нижчої інстанції було скасовано за дії, які становили державну зраду, але не було достатньо оцінено, щоб бути «виразним актом». «для Конституції США та федерального кримінального законодавства. Верховний суд США постановив, що два свідки, які за законом повинні давати показання, не схильні вчиняти зраду чи вважати цей акт цілком природною зрадою, і це було роз'яснив з цього питання. Зрада - це намір вести війну або допомагати і допомагати ворогу. Сполучені Штати можна зробити в будь-якій формі. В історії Сполучених Штатів було скоєно близько сорока злочинів відповідно до цієї статті Наприклад, були Віце-президент Аарон Берр був звинувачений у державній зраді в 1807 році, але двоє чоловіків виправдали його через відсутність доказів. Згадуючи кримінальне законодавство, воно зазвичай посилається на положення Конституції США, але покарання за державну зраду, як правило, суворіше.¹ } Якщо війна починається або допомагає ворогу держави, це йому не допомагає. Осуд супроводжує довічне ув'язнення. Відповідно до розділів 18-11-101 Кримінального кодексу Колорадо, зрада є основним злочином, за який передбачено покарання у в'язниці до життя або смерті. покарання Відповідно до розділу 14: 113 Кримінального кодексу Луїзіани державна зрада карається смертю.

За фактом засудження за державну зраду в штаті відкрито дві кримінальні справи. Перший позов був поданий в Род-Айленді проти Томаса Дорра, який проголосив загальне виборче право для народу.

За злочини проти держави за американським кримінальним законодавством він був засуджений до довічного ув'язнення, але через 12 місяців під тиском громадськості був помилований. Друге переконання було зроблено у Вірджинії незадовго до громадянської війни. Джона Брауна визнали винним у державній зраді, змові та вбивстві за тяжких обставин і був повішений у 1859 році, коли він намагався спровокувати збройне повстання серед рабів. Він здійснив збройний напад на збройовий склад і вбив семеро людей. Його страта кричала дуже голосно, враховуючи історичний контекст і той факт, що громадянська війна почалася через 16 місяців. Для всіх він був героєм, а не злочинцем, особливо небезпечним. У контексті Федеральної резервної системи після закінчення Другої світової війни мало місце кілька випадків державної зради. Перший, Іва Ікуко Тогурі Д'Акіно, США¹, був причетний до злочину, а американський громадянин Тогурі розмістив радіопропаганду англійською мовою в Токіо іноземними військами в Тихому океані. Після поразки японської армії Тогурі був затриманий армією США протягом року, але пізніше був звільнений через відсутність свідчень. Суд відбувся в 1949 році, вирок був винесений на підставі свідчень, даних у жовтні 1944 року, невідомої дати і представлених великому журі. Її оштрафували на сто тисяч і засудили. і 10 років позбавлення волі. Відсидівши шість років і два місяці, Тогурі був звільнений вранці. Запит преси показав, що головні свідки всієї справи були приведені. У 1977 р. президент США Дж. Форд помилував І. Тогурі.

Пропаганда повстання передбачає навмисне або навмисне розраду, раду чи допомогу і є ознакою обов'язку, необхідності, бажання та зручності повалення чи знищення уряду Сполучених Штатів. У будь-якому штаті чи території Сполучених Штатів насильство чи вбивство вчиняє будь-яка посадова особа такого уряду; заохочувати публікацію, публікацію, випуск, розповсюдження, продаж, публічний

показ будь-яких письмових або друкованих матеріалів або спробу знищити будь-яку імперію Сполучених Штатів силою; організувати, допомагати чи прагнути організувати громаду, організацію чи групу, яку вона навчає, сприяє чи сприяє поваленню та знищенню такого уряду шляхом насильства, а також злочинів проти держави згідно з кримінальним законодавством США, свідомо братиме участь у будь-яких таку спільноту, організацію чи групу людей. Пропаганда повстання карається штрафом і/або позбавленням волі на строк до 20 років, а також забороняється служити в Сполучених Штатах протягом п'яти років після винесення вироку.

Шпіонаж є одним із найпоширеніших злочинів, вчинених державою, оскільки, на відміну від державної зради, воно не має додаткових процесуальних труднощів доказування. У гл. 37 Розділу XVIII Кодексу США містить дев'ять кримінальних справ, причому кримінальна відповідальність за розслідування встановлена ст. 106 Єдиний кодекс військового правосуддя. Збір, передача та отримання інформації, пов'язаної з національною безпекою, або наявність обґрунтованого переконання, що така інформація може завдати шкоди Сполученим Штатам або іншим іноземним державам. Основний склад злочину визначено ст. 793, 794 Розділ 18 Кодекс законів Сполучених Штатів Америки. 214 Читання на тему Закордонне кримінальне право а) хто діє задля чи іншим чином з метою отримання інформації про національну безпеку, якщо вважається, що така інформація використовується або використана проти Сполучені Штати Америки. Він проникає, проникає, летить або іншим чином отримує інформацію про будь-який корабель, літак, оборонну промисловість, причал, базу підводних човнів та будь-які інші об'єкти, пов'язані зі Сполученими Штатами, для власників системи національної безпеки, побудованої або побудованої для цієї мети, на території штату та під юрисдикцією Сполучених Штатів, її суддів, міністерств чи організацій, а також під

винятковими юрисдикція Організації Сполучених Штатів, а також будь-які об'єкти, що містять кораблі, літаки, зброю, усі матеріали, інструменти та обладнання, призначені для військового використання; артефакти, ремонт, умови, запити чи угоди чи контракти зі Сполученими Штатами Америки, будь-яким відділом, агентством або агентом у Сполучених Штатах; або інформацію, отриману про зону президентської війни або надзвичайний стан, де будуються, будуються або зберігаються будь-які роботи армії США, ВПС або ВМС. створювати або витягувати будь-які малюнки, фотографії, негативи, копії, дизайни, зображення, моделі, інструменти, пристрої, документи, листи чи марки, що стосуються національної оборони.

Особа, яка на законних підставах отримує доступ, контролює чи розпоряджається документом, листом... або будь-якою довіреною їй інформацією, пов'язаною з національною обороною, у що вона чи вона має розумні переконання. таким чином, що він свідомо повідомляє, повідомляє або завдає шкоди інтересам Сполучених Штатів або інтересам іншої держави, надсилає або викликає вчинення таких дій, або намагається передати, переслати, надіслати чи спробувати зробити так, щоб особа не уповноважена отримувати його або свідомо зберігати його, і не надає на офіційний запит (e) хто за відсутності права володіння має доступ, контроль над будь-яким документом, документами .. або інформацією, що стосується національної оборони; які, на думку власника, можуть завдати шкоди Сполученим Штатам або можуть свідомо повідомляти, передавати, надсилати або вчиняти будь-яку таку причину чи спробу в інтересах іншої держави. повідомляти, відправляти, надсилати або намагатися здійснити зазначені дії всупереч праву не отримувати або свідомо утримувати та не пересилати. На прохання американського чиновника, який має право отримувати листи... або інформацію про національну безпеку, це дозволяє усунути їх через грубу недбалість. місце для зберігання або передачі іншій особі в обмін

на довіру і не спричиняє втрати, крадіжки, втрати чи знищення; 2) знаючи, що вони були несправедливо вилучені та видані будь-яким особам. до покарання за вчинення правопорушення, передбаченого ст. 793, оприлюднення всіх товарів і доходів, отриманих прямо чи опосередковано від представників зовнішньої держави, спрямовується на діяльність в її інтересах.

У рамках розкриття інформації вказується (зазначається для розголошення інформації), відповідальність за яку у ст. 798 означає знання, намір, повідомлення, передачу або іншу інформацію, яка має бути розкрита особам, які не мають права на доступ або використання для публікації чи використання. проти безпеки та комфорту Сполучених Штатів Америки або на шкоду зовнішньому добробуту Сполучених Штатів. Ця конфіденційна інформація може стосуватися: {1} природи, створення або використання будь-якого коду, коду або зовнішньої криптографічної системи США; причина, конструкція, використання. використання або ремонт будь-якого пристрою, інструменту, інструменту чи пристрою, що використовується Сполученими Штатами або будь-якою іншою іноземною країною для шифрування, виготовлених або призначених для використання. інтелект або цілі; 3) повідомлення розвідувальних служб США або зовнішнього уряду; 4) Розвідувальні дані, отримані в результаті передачі повідомлень будь-яким іноземним урядом, за умови, що особа знає, звідки надходить інформація. Відповідно до пп «Б» ст. 798 Вказується інформація, що під час розслідування злочину з метою національної безпеки уряд Сполучених Штатів класифікується як інформація, положення або розповсюдження. 220 Урок на тему «Іноземне кримінальне право (Особлива частина) до 10 років тому , крім правопорушень, передбачених ст. злочини також засуджуються.

Слід зазначити, що наукова література звертає увагу на неоднозначний і зрозумілий політичний контекст спекуляцій,

звинувачень та домислів, особливо тих, що отримали широке сприйняття громадськості. Прикладом є справа Джуллія та Етель Розенберг, звинувачених у тому, що вони прокомуністичні американці в СРСР. У 1953 році, коли американці передали свою ядерну зброю Радянському Союзу, вони стали першими громадянами США в історії США, які вивчали її. Ця справа досі залишається однією з найважчих історичних подій з великою політичною відданістю. Смерть за ст. 2 Закону про пошуки (Закон про державні перевороти) 1917 р., який забороняє спроби передати або передати іноземному уряду інформацію про національну оборону. Після виконання вироку радянська розвідка, яка підтвердила свідчення, була оприлюднена, почувши, що Юліус Розенберг виконував роль кур'єра для передачі інформації, тоді як причетність і особлива роль його дружини залишаються абсолютно невідомими. У той же час інші люди, причетні до ядерної аварії, застосували набагато менш суворі покарання: брат Етель, Девід Грінглас, який передав атомний ескіз Юліусу Розенбергу. бомбу, скинуту ВПС США в Нагасакі, а також звіт про її механічну роботу на ядерному об'єкті в Нагасакі. Лос-Аламос був засуджений до 15 років ув'язнення, протягом яких він відсидів 10 років. Гаррі Голд відсидів 15 років у в'язниці як зв'язковий; Мортон Собелл, який разом з Розенбергом був засуджений до 17 років ув'язнення, провів у в'язниці 17 років (див. розділ М., Звинувачення проти держави). Від зради до тероризму. сторінка 131- 134. На даний момент ст. 794 37 Розділ 18 Кодексу США.221 був злочином проти держави за кримінальним законодавством США протягом дев'яти місяців. Розенберг відрізняється від усіх, хто визнав свою провину перед підсудними і активно співпрацював з ФБР.

На думку багатьох істориків, головною метою Етель Розенберг був тиск на чоловіка. Обидва потрібні як свідок і засудження комуністичної ідеології. Однак ні свідчень, ні декларації не дали: посилаючись на поправку як на поправку до п'ятої Конституції США,

він не передбачав свідчень проти них, вони відмовилися свідчити про свої стосунки з Комуністичною партією та інформацію¹. Тепер, враховуючи всі обставини, які виникли в результаті розстрілу, і отримані докази, можна сказати, що Етель Розенберг не спілкувалася зі спецслужбою. У СРСР, незважаючи на високу ймовірність, знали про дії чоловіка. Наприклад, у 2001 році Девід Грінласс дав свідчення, в яких заперечував свої свідчення на суді над його сестрою. Він сказав, що державні служби тиснули на нього, щоб він погрожував дружині смертним вироком, і що фактично нотатки та рахунки ніколи не були передані Етель. він їй не належав. Ці чутки були сфабриковані з самого початку. Власного вироку він не розголошував, оскільки був визнаний винним у тому, що вирок був скасований до кінця та винесено інший вирок.

Істотні зміни у визначенні кримінальної відповідальності за терористичні злочини пов'язані з терористичними актами 11 вересня 2001 р.²²² Читання на тему «Закордонне національне кримінальне право»

Нью-Йорк, після того, як адміністрація Буша про доктрину тероризму, запропоновану «війна з тероризмом» як нескінченний воєнний стан, тому що тероризм пропонувався не як доктрина чи система насильства, а як набір тактичних та ідеологічних способів, які можуть використовуватися всіма зборами, партіями, рухами, об'єднаннями, створених утворень, а також штатів у разі політичних думок «Зовнішній ворог», які були запропоновані, висловлені або здійснені проти республіки США. кримінального судочинства та багатьох політичних прав, які мають принцип повноважень, презумпцію невинуватості, свободу слова та суспільства, а також запровадження заходів без арешту, покарання, пенсій і злочинів, а також згоди на злочини за тероризм, отримали широке і не завжди змістовна концепція. Прийняття антитерористичних законів офіційно виправдовується тим,

що суспільство намагається захиститися від злочинів ворожості та насильства, проте майже завжди ґрунтується на моралі, політиці, ідеології та релігії. стан або має намір змінити його». 1. Прикладом такого законодавства є Закон про боротьбу з тероризмом 2001 року (Патріотичний акт), 2 до якого додано Розділ 18 Кодексу США. Закон потрапив під обстріл, оскільки закон «таємно вніс до закону певні методи розслідування, які не мають жодного відношення до боротьби з тероризмом та правових інститутів, які тривалий час намагалися його легітимізувати; переконання Конгресу в їх визнанні та легітимності». одним із найвідоміших наслідків Патріотичного акту було безстрокове утримання тисяч іноземних держав на військовій базі США в Гуантанамо і як таких.¹ Головний М. Злочини проти держави. Від зради до тероризму. 182. PATRIOT ACT США - підрозділ, який зміцнює Америку, надаючи стратегічні засоби для перехоплення та блокування терористичних актів. Стоун Г. Небезпечні часи: Молитва в Ліберті. Час війни від Акту про перевороти 1798 року до війни з терором. Р. 553 223 обвинувачення проти штату згідно з кримінальним законодавством США утримуються у в'язницях, де їх катують, а іншим заборонено допитувати через практику громади.

У рамках міжнародного тероризму, відповідно до ст. Розуміти або вважати дії та акти насильства, які загрожують життю особи, яка порушує кримінальне законодавство Сполучених Штатів або іншого штату. Злочини, вчинені в межах територіальної юрисдикції Сполучених Штатів або іншого штату, передбачають залякування та примус громадян шляхом впливу або залякування громадського порядку. Вплив держави через руйнування, різанину або зґвалтування, які відбуваються переважно за межами територіальної юрисдикції США, або перетин державного кордону як засіб його реалізації, наприклад, погрози, примус, проживання чи шукачів притулку. У США покарання визначають залежно від характеру і тяжкості діяння та його наслідків.

Відповідно до ст. 2332 (а) Якщо він вбиває будь-якого громадянина США за межами територіальної юрисдикції, тоді: 1) вбивство є обвинувачуваним діянням (розділ 1111 (а)),

Його засуджують до позбавлення волі з можливістю призначення смертної кари або штрафу. ; 2) діяння звичайного добровільного вбивства (стаття 1112 (а)), засудженого до позбавлення волі на строк до 10 років або штрафу; 3) діяння за простою необережністю вбивства (стаття 1112 (а)), засудженого до позбавлення волі та штрафу на строк до трьох років. Якщо хтось за межами Сполучених Штатів здійснив спробу вбивства чи змову з метою вбивства громадянина США, 1) погіршиться у випадках спроби вбивства, як визначено в цій главі, та зловживань з боку багатьох людей. та позбавлення волі на строк до 20 років 2) у випадках, коли є змова двох або більше осіб на вчинення тяжкого вбивства у розумінні ст. 1111 (а) цієї назви, а також одне або кілька виражених дій, які спрямовані на виконання змови, особа карається штрафом та/або позбавленням волі з можливістю. Такі покарання караються довічним ув'язненням або вироком для кількох осіб (розділ 2332 (b)). Громадянин США загрожує штрафом і позбавленням волі на строк до 10 років.

Державний тероризм — це акт, який загрожує життю людей і порушує кримінальне законодавство США чи будь-якого іншого штату, покликаний залякати та змусити людей приймати цивільні рішення шляхом примусу. або залякування, дії будь-якого нового уряду шляхом масового знищення, вбивства або моди, особливо в межах територіальної юрисдикції Сполучених Штатів Америки 2332а); терористичні акти, пов'язані з перетином державного кордону (ст. 2332б); фінансова операція з метою міжнародного тероризму (стаття 2332d); вибухи в громадських місцях, державних будівлях і спорудах, системах передачі, лекції з дисципліни «Кримінальне право іноземних регіонів (частина приміток)» та інфраструктури (ст. 2332f); незаконні

операції з ракетами та реактивними системами (стаття 2332g); незаконна діяльність з радіоактивною зброєю, вчинена терористами природи (стаття 2332h); акти вчинення ядерного тероризму (ст. 2332i), приховування терористів (ст. 2339); надання матеріальної допомоги терористам (ст. 2339a); надання підтримки терористичним організаціям (ст. 2339b); фінансування тероризму (стаття 2339c); військова підготовка зовнішньої терористичної групи (Стаття 2339d) Істотні зміни до системи та видів терористичних злочинів, як зазначено вище, були внесені Конгресом у Контртерористичним актом 2001 року відповідно до Розділу 18 Держави Сполучених Штатів Америки - Акти, пов'язані з Вплив держави шляхом стримування, залякування чи перешкоджання рішенням або перешкоджання діям уряду.

Розглянемо кримінально-правове визначення суто проявів саботажу за кримінальним правом США.

«Розділ 105 Саботаж 18-го титулу Зводу законів США, також відомому як Федеральний кримінальний кодекс (далі – Федеральний кримінальний кодекс), визначає саботаж як навмисне пошкодження, знищення, забруднення або зараження, або спроба цього відносно оборонних (військових) споруд, матеріалів або пристосувань з наміром заподіяти шкоду або перешкоди обороні США (в мирний час), заподіяти шкоду або перешкодити США або будь-якої асоційованої нації у військових приготуваннях, у веденні війни або оборонних дій (у воєнний час або в період дії надзвичайного стану)» [37].

«§ 2151 Визначення розділу 105 Федерального кримінального кодексу закріплює наступні визначення, що використовуються у цьому розділі: військовий матеріал – включає озброєння, боєприпаси, худобу, корми, лісові продукти та лісоматеріали, одяг, повітря, воду, продукти харчування, паливо, запаси, боєприпаси та всіх предмети, частини або інгредієнти, призначені, пристосовані або придатні для використання США або будь-якої асоційованої нації, у зв'язку з веденням війни або

оборонних дій; військові приміщення – включає усі будівлі, майданчики, чи інші місця, де військове майно виробляється, виготовляється, ремонтується, зберігається, видобувається, розподіляється, завантажується, вивантажується або транспортується разом з усіма машинами та приладами; всі форти, арсенали, табори, в'язниці або інші установки Збройних Сил США або будь-якої асоційованої нації; військові комунальні послуги – включає усі залізничні дороги, залізниці, електричні лінії, дороги, залізничні колії, канали, греблі, пристані, причали, мости, будівлі, споруди, двигуни, машини, автомобілі, транспортні засоби, човни, літальні апарати, аеродроми, де знаходяться військове майно чи будь-які військові підрозділи Сполучених Штатів або будь-якої асоційованої нації; всі системи кондиціонування, дамби, водосховища, водопроводи, газопроводи та труби, споруди та будівлі, за допомогою яких або у зв'язку з якими вода або газ можуть зберігатися у військових приміщеннях Збройних сил Сполучених Штатів або будь-якої асоційованої нації, а також усі електричні джерела світла та електроенергії, пару або пневматики, телефонні та телеграфні установки, стовпи, дроти та світильники, бездротові станції та будівлі, пов'язані з технічним обслуговуванням та експлуатацією, що використовуються для подачі повітря, води, світла, тепла, енергії, споруд зв'язку будь-яких військових приміщень Збройних Сил США або будь-якої асоційованої нації; асоційована нація – будь-яка нація, яка воює з будь-якою нацією, з якою воюють США; національно-оборонне майно – включає зброю, озброєння, боєприпаси, худобу, корми, лісоматеріали, склади одягу, харчових продуктів, палива, запасів, боєприпасів та всіх інших предметів будь-якого опису та будь-яка її частина або її інгредієнт, призначена для, пристосована до або підходить для використання у США у зв'язку з національною обороною або для використання у виробництві, виробництві, ремонті, зберіганні, видобутку, видобутку, розповсюдженні, завантаженні, вивантаженні або транспортуванні

будь-якого з вищезазначених матеріалів або інших виробів або будь-якої їх частини або інгредієнта; приміщення національної оборони – включають усі будівлі, майданчики, міни чи інші місця, де такий матеріал національної оборони виробляється, виготовляється, ремонтується, зберігається, видобувається, видобувається, розподіляється, завантажується, вивантажується чи транспортується разом з всі містяться в них машини та прилади; і всі форти, арсенали, військово-морські двори, табори, в'язниці або інші установки Збройних сил США» [1].

«§ 2152 розділу 105 Федерального кримінального кодексу Укріплення, оборона гавані або оборонні морські райони передбачає кримінальну відповідальність за навмисне зазіхання, ушкодження або знищення будь-яких споруд, майна чи матеріалів будь-якого укріплення або системи оборони гавані, що належить або будується Сполученими Штатами; навмисне втручався в експлуатацію або використання будь-якого підводного човна, міни, торпеди, фортифікації або системи захисту» [1].

«§ 2153 розділу 105 Федерального кримінального кодексу знищення військового матеріалу, військових приміщень чи військових служб передбачає кримінальну відповідальність за втручання чи перешкоджання під час війни або надзвичайної ситуації на національному рівні, про які оголосив Президент або Конгрес, Сполученим Штатам або будь-якій асоційованій країні підготуватися до проведення війни або оборонної діяльності; навмисне пошкодження, знищення, забруднення або зараження військових матеріалів, військових приміщень чи військових комунальних служб» [1].

«§ 2154 розділу 105 Федерального кримінального кодексу виробництво несправних військових матеріалів, військових приміщень або військових служб передбачає кримінальну відповідальність за умисне виготовлення, побудову несправних військових матеріалів,

військових приміщень чи військових служб, будь-якого інструменту, обладнання, машин, посуду з метою перешкоджати Сполученим Штатам чи будь-якій асоційованій країні підготуватися до проведення війни або оборонної діяльності під час війни або в надзвичайної ситуації на національному рівні, про які оголосив Президент або Конгрес» [1].

Розгляд кримінально-правового визначення саботажу за кримінальним правом США, дозволяє зробити висновок про те, що зазначені кримінальні правопорушення належним чином закріплені.

При включенні до кримінального законодавства США складів злочинів, пов'язаних із саботажем, американськими законодавцями було в повній мірі враховано досвід Другої Світової війни та інших збройних конфліктів, в яких брали участь США.

ВИСНОВКИ

Порівняльно-правове дослідження об'єктивної сторони злочинних проявів саботажу, дозволяє надати такі висновки:

1. Для остаточного знищення суверенітету країни, здійснюваного вже іншими засобами і методами, потрібно створити необхідні умови, і для реалізації принципу щоб точно вдарити, краще знерухомити саботаж цілком підходить. Чим більше скутий противник, тим імовірніше потрапляння в саме вразливе місце. Тому цілком зрозуміло прагнення державних та інших систем мати можливість протидії всім формам реалізації перерахованих загроз безпеки.

2. Важливість і необхідність оцінки небезпеки саботажу підтверджується тим, що даний склад злочину, а також правовий механізм його припинення задіяні законодавцями багатьох країн з різними формами і рівнями суспільних відносин, різними принципами побудови правових систем.

3. В міжнародних відносинах і політиці цей термін теж не забуто. При вивченні конкретних прикладів стає зрозуміло, що незалежно від історичних умов сама спрямованість дій на ослаблення законній владі одностайно розглядається правознавцями як загроза нації, державі та громадському спокою »б, а також обороноздатності країни і відноситься ними до ознаками складу злочинів саботажну характеру.

4. Такі факти дають впевненість, що спроби визначення можливих заходів забезпечення безпеки і керованості значущими процесами і державними структурами, а також пошук актуальних і застосовних підказок, що містяться в історичному досвіді, будуть збитковими при обході проблеми існування саботажних проявів і відсутності відповідних санкцій з боку держави.

5. Незважаючи на те що системне зброю ненасильницьких дій існує, застосовується і показало свою руйнівну ефективність в ряді країн, є підстави вважати, що арсенал правоохоронців не цілком адекватний таким специфічним загрозам безпеки.

6. При всій очевидній шкоді можливого саботажу, правоохоронні органи не можуть виявляти, попереджати і припиняти загрози, які не охоплюються чинним законодавством.

7. Ефективність роботи по супутнім злочинів (наприклад, посадовою) не вирішує проблеми повністю, тому що вузлові ділянки формування загрози залишаються відносно недосяжними через зазначених вище особливостей нанесення збитку в результаті навмисне недбалої поведінки.

8. Якщо в воєнізованих структурах дисципліна і механізми її забезпечення закладені спочатку, то в цивільних сферах управління діюча нормативно-правова база мирного часу може зовсім перестати відповідати змінилося характеру суспільних відносин в умовах різкого загострення внутрішньополітичної кризи, особливого періоду і / або збройного конфлікту.

9. При цьому збиток від протиправних дій пропорційно збільшується у міру зростання масштабів загроз безпеки, викликаних зовнішнім агресивним впливом на державу і суспільство. Одночасно з цим втрачає свою превентивну силу ряд правових санкцій, передбачених за конкретні правопорушення. Ця невідповідність може провокувати ослаблення загальної дисципліни і вчинення протиправних вчинків.

10. Не викликає сумнівів суспільна небезпека зниження дієвості законодавчо встановлених владних повноважень державних органів, порушення керованості їх роботи, протидії вирішення суспільно значущих завдань і тощо, з урахуванням розміру і характеру негативних наслідків, до яких все це призводить у результаті. За кримінальним

кодексом України притягнути особу до кримінальної відповідальності за саботаж неможливо.

11. Саботаж здавна визнавався однією з форм порушення і навіть паралізації владних повноважень. У першому наближенні загроза втрати керованості через умисну бездіяльність конкретних осіб вбачається в підриві виконавської дисципліни та знищенні співвідпорядкованості елементів єдиного цілого. Це веде до блокування можливостей ефективного маневрування силами і засобами, в кінцевому підсумку – до зриву процесу досягнення конкретної мети.

12. Розгляд кримінально-правового визначення саботажу за кримінальним правом США, дозволяє зробити висновок про те, що зазначені кримінальні правопорушення належним чином закріплені. При включенні до кримінального законодавства США складів злочинів, пов'язаних із саботажем, американськими законодавцями було в повній мірі враховано досвід Другої Світової війни та інших збройних конфліктів, в яких брали участь США.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Title 18. Crimes and Criminal Procedure. Text contains those laws in effect on May 16, 2020 // Office of the Law Revision Counsel (OLRC). The United States Code. URL: <https://uscode.house.gov/view.xhtml?path=/prelim@title18/part1/chapter105&edition=prelim>. (дата звернення: 1.10.2021).
2. Баймуратов М.О. Міжнародне право. - Х.: Одіссей, 2002. -672 с.
3. Баулін Ю.В., Борисов В.І., Гавриш С.Б., Тихий В.П. та ін. Кримінальний кодекс України: наук.-практ. комент. / за заг. ред. В.В. Сташиса, В.Я. Тація. – Вид. третє, переробл. та доповн. – Х. : Одіссей, 2006. – 1184 с.
4. Бехруз Х. Порівняльне правознавство : підручник / Х. Бехруз. - О. : Фенікс, 2009. - 479 с.
5. Бигич О. Л. Порівняльне правознавство як самостійна наукова дисципліна // Л. О. Бигич // Правова держава: щорічник наукових праць. - 2001. - Вип. 12. - С. 594-600.
6. Буроменський М.В., Кудас І.Б., Маєвська А.А., Семенов Б.С, Стешенко В.С. Міжнародне право: Навч. посібник / М.В. Буроменський (заг. ред.). - К.: Юрінком Інтер, 2005. - 336 с.
7. Буткевич В.Г., Войтович С.А., Григоров О.М., Заблоць-ка Л.Г., Задорожній О.В. Міжнародне право: Основні галузі: Підручник для студ. вищих навч. закл. за спец. "Міжнародне право", "Міжнародні відносини" / В.Г. Буткевич (ред.). - К.: Либідь, 2004. -814 с.
8. Буткевич В.Г., Мицик В.В., Задорожній О.В. Міжнародне право. Основи теорії: Підручник для студ. вищ. навч. закладів за спец. "Міжнародне право", "Міжнародні відносини" / В.Г. Буткевич (ред.). - К.: Либідь, 2002. - 608 с.
9. Вереша Р. В. Кримінальне право України. Загальна частина : навч. посіб. / Р. В. Вереша. – 2-ге вид. – К. : Центр учб. л-ри, 2012. – 320 с.

10. Георгіца А.З., Чикурлій С.О. Міжнародне публічне право: Навч.-метод, посіб. / Чернівецький національний ун-т ім. Юрія Федьковича. - Чернівці: Рута, 2002. - 175 с.
11. Грищук В. К. Кримінальна відповідальність юридичних осіб : порівн.-прав. дослідж. : монографія / В. К. Грищук, О. Ф. Пасека. – Л. : ЛДУВС, 2013. – 248 с.
12. Діордіца І. В. Кримінальне право України / І. В. Діордіца. – К. : Вид. О. С. Ліпкан, 2010. – 288 с.
13. Дмитрієв А.І., Муравйов В.І. Міжнародне публічне право: Навч. посіб. / Київський ун-т права; Інститут міжнародних відносин Київського національного ун-ту ім. Тараса Шевченка / Ю.С. Шемшученко (відп. ред.), Л.В. Губерський (відп. ред.). -Стереотип, вид. - К.: Юрінком Інтер, 2001. - 638 с.
14. Житний О. О. Кримінальне право України в міжнародному вимірі (порівняльно-правовий аналіз) : монографія / О. О. Житний. – Х. : Одіссей, 2013. – 376 с.
15. Зінченко І. О. Види множинності злочинів: кримінально-правовий зміст і співвідношення : наук. нарис / І. О. Зінченко. – Х. : Юрайт, 2012. – 64 с.
16. Зінченко І. О. Одиничні злочини: поняття, види, кваліфікація / І. О. Зінченко, В. І. Тютюгін. – Х. : ФІНН, 2010. – 256 с.
17. Кваліфікація за ознаками складу злочину (аналіз постанов Пленуму Верховного Суду України) : практ. посіб. / уклад.: А. В. Ващенко [та ін.]. – Х. : Точка, 2011. – 132 с.
18. Кваліфікація злочинів : навч. посіб. / за ред.: О. О. Дудорова, Є. О. Письменського. – К. : Істина, 2010. – 430 с.
19. Киричко В. М. Практичний посібник з кримінального права України / В. М. Киричко. – Х. : ФІНН, 2010. – 720 с.

20. Кресін О. У пошуках компаративних засад юридичної науки / О. Кресін // Вісник Національної академії правових наук України: зб. наук. праць. - 2014. - № 4. - С. 183-191
21. Кримінальне право України. Загальна частина : навч.-метод. посіб. / Міжнар. гуманіт. ун-т. – К. : Фенікс, 2012. – 112 с.
22. Кримінальне право України. Загальна частина : підручник / відп. ред. Є. Л. Стрельцов. – 5-те вид. – Х. : Одісей, 2010. – 328 с.
23. Кримінальне право України. Загальна частина : підручник / за ред.: В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – 4-е вид., переробл. і допов. – Х. : Право, 2010. – 456 с.
24. Кримінальне право України. Особлива частина : підручник / за ред.: В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – 4-е вид., переробл. і допов. – Х. : Право, 2010. – 608 с.
25. Кримінальне право України: Особлива частина : підручник / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін. ; за ред. В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – 4-те вид., переробл. і допов. – Х. : Право, 2010. – 608 с.
26. Кримінальне право України: Особлива частина: Підручник / М. І. Бажанов , Ю. В. Баулін, В. І. Борисов та ін.; За ред. проф. М. І. Бажанова, В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – 2-е вид., перероб. і доп. — К.: Юрінком Інтер, 2005. — 544 с.
27. Кримінальне право. Загальна частина : підручник / за ред.: А. С. Беніцький [та ін.]. – К. : Істина, 2011. – 1112 с.
28. Кримінальний кодекс України : наук.-практ. комент. : у 2 т. / за заг. ред.: В. Я. Тацій [та ін.]. – 5-те вид., допов. – Х. : Право, 2013. – Т. 1–2.
29. Кримінальний кодекс України. Науково-практичний коментар : у 2 т. / за заг. ред. В. Я. Тація, В. П. Пшонки, В. І. Борисова, В. І. Тютюгіна. – 5-те вид., допов. – Х. : Право, 2013. 1040 с.
30. Кузнецов В. В. Теорія кваліфікації злочинів : підручник / В. В. Кузнецов, А. В. Савченко. – К. : Алерта, 2012. – 316 с.

31. Лисенко А. М. Порівняльне правознавство: метод чи автономна наука? // А. М. Лисенко // Науковий вісник Чернівецького університету. Правознавство: зб. наук. праць. - 2007. - Вип. 70. - С. 11-15.
32. Мала енциклопедія кримінального права / НАН України, Київ. ун-т права ; за заг. ред.: Ю. Л. Бошицького, З. А. Тростюк. – К. : Кондор, 2012. – 284 с.
33. Мацко А.С. Міжнародне право: Навч. посіб. / Міжрегіональна академія управління персоналом. - К.: МАУП, 2005. - 216 с.
34. Наден О. В. Теоретичні основи кримінально-правового регулювання в Україні : монографія / О. В. Наден ; Нац. ун-т "Юрид. акад. України ім. Я. Мудрого". – Х. : Право, 2012. – 272 с.
35. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / за ред.: М. І. Мельник, М. І. Хавронюк. – 9-те вид., переробл. та допов. – К. : Юрид. думка, 2012. – 1316 с.
36. Науково-практичний коментар Кримінального процесуального кодексу України. Зразки процесуальних документів у кримінальному провадженні. Станом на 21 лютого 2020 року. / За заг. ред. Чернявського С. С. – Київ : Видавничий дім «Професіонал», 2020. – 1288 с.
37. Проценко М.В., Гавловська А.А., Алябов Ю.В. Кримінально-правова характеристика саботажу (за федеральним кримінальним кодексом США): порівняльно-правовий аспект. Вісник Запорізького національного університету: Збірник наукових праць. Юридичні науки. Запоріжжя: Запорізький національний університет, 2020. № 2. С. 143-147.
38. Проценко М.В., Гавловська А.А., Сімонцева Л.О. Об'єктивна сторона злочинних проявів саботажу: порівняльно-правовий аналіз. Актуальні проблеми правознавства. № 2, 2020. С. 154-159.
39. Савінова Н. А. Кримінально-правова політика та забезпечення інформаційного суспільства в Україні : монографія / Н. А. Савінова. – К.

: Ред. журн. "Право України" ; X. : Право, 2013. – 292 с. – (Академічні правові дослідження ; вип. 29).

40. Судово-практичний коментар Кримінального кодексу України / за заг. ред. А. В. Савченка. – К. : Центр учб. л-ри, 2013. – 1272 с.

41. Тихомиров О.Д. Критичний аналіз підходів до розуміння порівняльного правознавства // Підприємництво, господарство і право. - 2006. - № 2. - С. 49-52.

42. Шарп Дж. Від диктатури до демократії: концептуальні засади здобуття свободи / Ін-т ім. А. Ейнштейна URL: http://www.aeinstein.org/wp-content/uploads/2013/10/FDTD_Ukrainian.pdf (дата звернення: 1.10.2021).